

Událost jako obraz univerza

Pro naše nové pojetí ‚události‘ je několik věcí zásadně důležitých. Především je třeba událost chápat jako celek nejen momentální, ale v čase (tedy „časující“). Za druhé je třeba pamatovat, že se událost neděje postupně (v sérii okamžitých ‚jsoucností‘), nýbrž v každém okamžiku celá (tj. počátek, konec a kterýkoli okamžik mezi počátkem a koncem události se dějí po celou dobu integrovaného událostního dění). Za třetí je nutno stále pamatovat na to, že událost se sice sama vymezuje proti ostatku skutečností, ale že je zároveň součástí a složkou univerza, tj. že se neděje bez souvislosti s celým univerzem. A za čtvrté je dobré si vždy připomínat, že zjišťovaná jednoduchost nebo složitost události je záležitostí její vnější stránky, tj. její realizace (realizovanosti), zatímco událost v celku je obrazem univerza (jako se kdysi o člověku říkalo, že je mikrokosmem – to platí o každé pravé události, o každém pravém jsoucnu).

(Písek, 030729-1.)